

v Bretani. Ta studna je starší než celý dům a je přímo pod námi ve sklepě. Klára se sice bránila, jako že už je dost velká a tak podobně, ale historická studna ji nakonec přesvědčila.

„Chutné, takové osvěživé,“ olízl se spokojeně pes.

„A ve větším množství asi poněkud zrádné,“ poznamenala maminka.

Domácí klobásky byly naprosto vynikající a bylo jich víc, než jsme byli schopni sníst. Mistr Chouveau-Procházka se spokojeně usmíval a už nevypadal jako Dracula, jen jako hodně hubený starší pán s trochu legračním předkusem.

„Jak se má Kočička? Neviděl jsem ho už alespoň dva roky.“

„Bydlí teď na hradě a maluje jako divý. Dokonce začal sochařit,“ odvětil táta.

„To je dobře. Chlapec měl vždycky talent.“

Přišlo mi legrační mluvit o panu Kočičkovi jako o chlapci. Je sice mladší než děda z Hoštic, ale přece jenom...

„My jsme byli vůbec talentovaný ročník,“ pokračoval pan Chouveau. „Třeba tenhle Kabrle, co dělá ilustrace do knížek. Ten měl nakonec největší úspěch s besedama na školách...“

„No ne...? Povídejte,“ pobídla ho maminka.

„On ten Kabrle není špatný ilustrátor. Určitě od něj něco znáte. Například jeho pojetí Červené Karkulky, ten vlk v obleku a černých brýlích, to je naprosto famózní...“

Pes se ušklíbl.

„Kabrle vydal pár knížek a začali ho zvat na besedy. Časem jich měl tolik, že nejenže nestíhal kreslit, ale křížily se mu i termíny. A tak si řekl, že se rozdvojí.“

„Cože?!“

„Jo, slyšeli jste správně. Jeho bratr je divadelní herec a v té době byl zrovna bez angažmá. Nejsou si nijak zvlášť podobní, ale kolik lidí ví, jak vypadá ilustrátor Kabrle? Ani Kabrlův bratr nebyl tehdy ještě nijak zvlášť známý, a tak jednoho dne vyjeli na besedu oba. Kabrle na Moravu a bratr někam